

PHẦN VIII

Lan Hương lưu luyến nhìn khắp gian nhà của mình. Cô phải rời xa nơi này rồi. Giám đốc Văn nói cho cô thời hạn sáu tháng lưu lại trong căn nhà, nhưng cô không hề có ý ở lại. Cô chưa nói được với Tiến những điều cô cần nói.

- Lan Hương!

Tiến lao vào nhà, anh khép cửa lại và vụt ôm chầm lấy Lan Hương.

- Tại sao anh không nói gì cho anh biết vậy Lan Hương? Sáng nay giám đốc Văn gọi anh lên, anh đã phản đối quyết định cho em nghỉ việc. Anh mới chính là kẻ có tội.

Lan Hương để cho anh ôm cô, giọng cô thật khẽ:

- Em hay anh nghỉ việc thì chúng ta đều là kẻ có lỗi, nhưng để em đi thì tốt hơn.

- Rồi em sẽ sống ra sao với một nách hai đứa con? Hay...em bỏ đi Lan Hương. Bởi vì nếu em bỏ đứa bé, em sẽ nhẽ nhàng, trong lúc anh không thể lo gì cho em. Anh thật có lỗi với em.

- Em không muốn ở lại, mỗi ngày nhìn thấy anh, em sẽ chịu không nổi và em có lỗi với Bích Chi. Em có mối quan hệ với anh là em quá có lỗi với Bích Chi rồi, em không muốn tiếp tục có mối quan hệ này. Cách tốt nhất chúng ta chia tay. Em từng chịu không nổi khi có kẻ thứ ba chen vào, tại sao bây giờ em lại ăn cắp hạnh phúc của bạn mình hả anh?

- Anh không yên tâm khi em ra đi chút nào...

Lan Hương lần Tiến đều không biết đằng sau cánh cửa, Bích Chi đang đứng chết lặng. Cô không thể thấy mặt Lan Hương cũng như không trông rõ được chồng mình, nhưng những lời yêu thương đau khổ kia có khác nào như những nhát dao bén xuyên qua trái tim cô, thật đau đớn. Họ đang yêu nhau và đang đau khổ vì không được là của nhau, mà chướng ngại vật là cô.

Bích Chi cắn răng nén cơn đau, lần tay lên vách tường đi về nhà mình. Họ sắp có con với nhau. Cô không được đau khổ, mà phải vui lên chớ, chẳng phải cô từng tạo cơ hội cho hai người gần nhau hay sao. Cái chết của cô không tạo nhiều đau đớn cho anh. Cô sẽ ra đi với một cõi lòng thanh thản, vì đã làm được một điều gì đó nhỏ nhoi cho người mình yêu.

- Bích Chi! Em đi đâu vậy?

Tiến hoảng hồn đỡ người Bích Chi, anh vừa bối rối vừa lo sợ. Không hiểu Bích Chi có biết...Ngần lẩn anh không muốn cho cô có đau khổ nào.

- Em không sao.

Nụ cười nhợt nhạt nở trên môi Bích Chi:

- Em nhớ bé Hùng định đi sang nhưng đóng cổng, chắc nó ngủ rồi hả anh?
- Ừ. Lát nó thức, anh bế nó sang cho em bông...

Tiến dìu vợ vào nhà:

- Em à! Ngày mai Lan Hương về nhà mẹ cô ấy luôn rồi. Cô ấy đã xin nghỉ làm ở nhà máy.

- Tại sao lại nghỉ làm, rồi tiền đâu nuôi con?
- Anh không biết.

Tiến dìu vợ ngồi xuống ghế:

- Em cần đi đâu hay làm gì thì gọi anh hoặc cô Tư, chớ đi như vậy, em mà ngã có làm sao lại khổ.

- Anh ngồi với em đi anh Tiến.

Tiến ngồi xuống bên cạnh, tay anh ôm qua người vợ. Thân thể cô mỏng manh, tay anh như chạm vào bộ xương. Anh xót xa áp đầu cô vào ngực mình.

- Đau lắm hả em? Hay anh lấy cho em uống một liều thuốc nữa nhen.
- Thôi đi anh, cơ đau chỉ giảm đi vài giờ rồi lại đau. Khi nào đau nhiều sẽ uống.

Cô đưa tay sờ lên mặt Tiến. Anh cũng ôm quá, đôi mắt thâm vuàn má hóp, những sợi râu xanh rì.

- Anh chớ nên quá lo cho em. Anh cũng nên nghĩ cho mình một chút
- Em chớ lo cho anh, anh đang mạnh như voi đây nè.

Tiến cười nắm lấy tay vợ, Bích Chi dụi mặt vào ngực Tiến. Cô hiểu anh đang xót xa cho cô, có lẽ không phải là tình yêu nữa mà là đạo nghĩa vợ chồng bao nhiêu năm. Cô không hề ân hận đã làm vợ anh.

- Anh!

Bích Chi hít mạnh mùi hương quen thuộc của chồng.

- Em không hề ân hận đã làm vợ anh, mà em rất hạnh phúc Tiến ạ.

Tiến chớp mắt:

- Cám ơn em.
- Không! Người cám ơn phải là em. Anh đã cho em một tình yêu và hạnh phúc. Sau này...nếu như em không còn nữa...

- Đừng Bích Chi!

Tiến bịt miệng vợ lại mắt anh đỏ lên và ngân ngấn nước mắt.

- Cám ơn em Bích Chi.

Bích Chi nhắm mắt lại, một nỗi đau tận cùng trong cô. Đau thể xác và tâm hồn. Hình như gương mặt của Tiến đang thật rạn vỡ.

Lan Hương ngấp ngừng, rồi ngồi xuống bên cạnh Bích Chi:

- Cậu ngủ hả Bích Chi?
- Đâu có! Mình biết cậu qua đây đó chứ, nhưng mình mệt quá.
- Hay mình về nhà cho cậu nghỉ.

Lan Hương vừa định đứng lên, bàn tay Bích Chi yếu ớt tìm tay cô:

- Đừng đi Lan Hương! Bé Hùng đâu rồi?
- Mình gọi nó ở nhà trẻ.
- Cậu ngồi xuống với mình đi! Vì có lẽ sau này mình chẳng có dịp ngồi với nhau như thế này.
- Bích Chi!
- Cậu đừng ngắt lời mình! Chẳng phải cậu sắp về nhà ngoại của Phi Phi ở hay sao?
- Ồ! Mình sắp đi rồi và có lẽ sẽ không trở lại đây nữa.
- Thấy không! Mình sắp xa nhau mà. Hồi nào đến bây giờ, tụi mình là bạn thân. Thôi con gái đi học cho đến khi lớn lên đi lấy chồng, có khi nào hay ngày nào chúng mình không gặp nhau đâu phải không?
- Ừ, nhưng hồi đó cậu đảm thắm. Còn mình như quỷ vậy đó, cứ quậy tung lên.

Bích Chi cười:

- Bọn tụi nó hay ăn hiếp mình, nhưng khi cậu đều bênh vực cho mình.

Lan Hương cũng cười theo, cô áp bàn tay gầy guộc của Bích Chi lên má mình, cười mà nước mắt cứ trào ra:

- Nhưng mà mình có lỗi với cậu, Bích Chi ạ. Mình đã thật hèn hạ, để cho nhục dục tâm thường lôi kéo mình đi.
- Mình không trách cậu đâu. Ở đời, ai không lỗi lầm. Lan Hương! Cậu hứa với mình là giữ đứa bé đó lại, hứa đi Lan Hương.
- Bích Chi!
- Mình muốn cậu hứa, và không được nuốt lời, mình xin cậu đó Lan Hương.

Lan Hương khóc nức nở:

- Tại sao cậu không ghét hay mắNg mình đi. Mình là người xấu mà.

- Không! Mình sẽ không ghét cậu, cũng không muốn cậu bị giày vò ăN năN. Hứa với mình đi Lan Hương.!

- Mình hứa.

Đôi bạn ôm chầm lấy nhau, nước mắt chìm trong nước mắt. Bích Chi sờ tay lên bụng Lan Hương, cô xoa nhẹ nhàng:

- Mình ước được như cậu, Lan Hương ạ. Được mang nặng, được làm mẹ, được vất vả với con để hiểu như thế nào là tấm lòng mẹ cha. Nhưng ông trời không cho mình cơ hội ấy, và không biết ngày nào mình sẽ ra đi nữa. Cứ một đêm ngủ dậy cho đến sáng, mở mắt ra thấy mình vẫn sống mình sung sướng. Cũng có lúc đau đớn quá mình muốn chết cho xong, để anh Tiến có thể làm lại cuộc đời, cưới vợ sinh con. Mình tin nếu làm vợ Tiến, cậu sẽ hạnh phúc Lan Hương ạ.

Đôi mắt Bích Chi trở nên mơ màng:

- Anh ấy hiểu những điều mình muốn, biết lo lắng, chu đáo mọi bề. Một người như anh ấy lẽ ra phải được hạnh phúc. Cậu có đồng ý với điều mình nói không?

Lan Hương gật nhẹ. Đôi bạn ngồi lặng bên nhau. Họ hiểu ngày sao sẽ khó mà có cơ hội như thế này.

- **A**nh Tiến! Anh lau cuộn băng này rồi bỏ vào máy dùm em.

Tiến cầm cuộn băng, đó là băng video ghi lại hình đám cưới của anh và Bích Chi. Lâu lắm rồi, Bích Chi cất nó trong ngăn tủ, Bỗng dưng hôm nay cô lại đòi xem. Tiến lau bụi cuộn băng, xong anh bỏ vào máy, bấm nút “play”.

Bích Chi nhích người qua, nhường chỗ cho Tiến ngồi chung ghế với cô. Cô ngã đầu lên vai anh và một tay đặt lên đùi anh.

Màn hình li ti những hạt rời hiện lên hai chữ “song hỷ”, cùng hình ảnh Bích Chi và Tiến. Hai chữ Bích Chi – Minh Tiến âu yếm đan vào nhau. Bích Chi mặc áo cưới màu hồng, đầu đội khăn voan trắng. Tiến bận áo Veston màu xanh đậm. Cả hai thật xứng đôi vừa lứa. Bích Chi xinh xắn duyên dáng, Tiến chững chạc, oai nghiêm. Hai người cùng quỳ lạy trước bàn thờ tổ tiên, rồi anh đeo nhẫn cho cô. Họ hàng hai bên đông đảo đến chúc mừng...

Thời gian cứ qua mau và chẳng bao giờ trở lại, họ cưới nhau mới đó đã năm năm, năm năm chẵn gối mặ̣n nồng và có biết bao nhiêu kỉ niệm. Thời gian quả là tàn nhẫn, Tiến bây giờ già đi, và Bích Chi như một ngọn đèn dầu leo lét, chỉ chờ cơn gió thổi mạnh đến là tắt phụt.

Tiến quay lại, anh ôm qua em Bích Chi. Cảm nhận được dưới làn áo rộng là một thân thể gầy đét, xương nhô ra, lòng anh đau nhói:

- Chi ạ! Anh chỉ yêu có một mình em.
- Em biết!

Bích Chi cười buồn, cô luôn bàn tay mình vào tóc anh, mái tóc bông bênh còn thơm mùi xả phòng. Cô nhòm người lên một chút để hôn lên trán anh.

- Nhưng sau này nah hãy yêu Lan Hương như anh đã yêu em, nghe anh!
- Bích Chi...

- Anh đừng ân hận. Em rất vui khi biết anh và Lan Hương. Tiết Cương chẳng ra gì, anh hãy bù đắp cho nó. Hức với em đi!

- Không! Anh không muốn hứa.

- Anh phải hứa! Vì anh sắp làm cha rồi Tiến ạ. Tiết Cương là con người xấu xa, nhưng anh không có quyền xấu xa. Trong tâm hồn em, anh vẫn là chồng em, một người cho em tình yêu tuyệt đối.

Nước mắt Tiến chảy dài. Từ tivi, giọng hát người ca sĩ trong băng nhạc cười vẫn nồng nàn tươi trẻ...

Em như hương bưởi.

Em như đôi non

Em như trăng đợi

Anh tìm khắp nơi...

...

- Anh Tiến! Em muốn ngủ.
- Ồ, em ngủ đi!

Anh ôm cô nằm trên ngực mình, để mặt cô áp lên nơi có trái tim anh đang đập, nhịp đập yêu thương, tay anh xoa nhẹ vai cô...

Bích Chi lách người ra khỏi tay Tiến, anh ngủ say vì quá mệt mỏi. Cô cố nén đau, răng cắn chặt lại, từng cơn đau chọt đến như muốn xé tan thân thể cô ra từng trăn mảnh vụn. Bích Chi run rẩy trườn người tới để lấy chai thuốc, cô ngửa cổ và đổ những viên thuốc vào miệng mình, uống những ngụm nước dài. Bích Chi ngồi dựa lưng vào vách nhắm nghiền mắt lại

Cơn đau vẫn hành hạ giày vò cô, cô thấy cây đèn ngủ trên vách tường như đảo lộn quay quay. Nằm xuống giường, cô định nắm lấy tay anh, nhưng rồi thôi...

Không gian chìm lắng trong im lặng...

Rồi tiếng động cơ của đoàn xe tải chở mía, đoàn xe cây, tiếng khua âm ỉ của rờ - moóc mía kéo sau xe máy cày tạo thành âm thanh rền rĩ.

Tiến giật mình thức giấc. Anh mở mắt ra tìm Bích Chi, cô đang nằm dưới chân anh và nằm sấp, một tư thế không thoải mái mà như vật vả đau đớn. Ngồi dậy, Tiến nhẹ nâng người Bích Chi cho nằm ngay ngắn lại. Anh giật mình, bởi một cảm giác lạnh từ thân thể Bích Chi.

- Bích Chi! Bích Chi...

Tiến hốt hoảng gọi to Bích Chi hơn nữa, nhưng chỉ có im lặng đáp lại anh. Bích Chi nằm im, mắt nhắm kín lại, lồng ngực không nhấp nhô cho dù là một hơi thở rất nhẹ. Bích Chi đã chết. Tiến gào lên. Anh điên cuồng lay mạnh người cô:

- Bích Chi! Tỉnh lại đi em!

Chỉ có im lặng, Tiến òa khóc như một đứa trẻ.

Lan Hương ngồi bất động bên Bích Chi. Mạ̀y thật sự bỏ tao mà đi sao Bích Chi? Mới hôm qua mạ̀y bắt tao hứa đủ thứ hết, vậy mà mạ̀y bỏ đi. Mạ̀y hãy mở mắt ra đi...

Tiếng khóc tuyệt vọng của Lan Hương thành dòng nước mắt chảy xuống lặng lẽ.

Tiến có vẻ tỉnh táo hơn một chút, sau những giây phút cuồng loạn. Bích Chi không còn nữa. Từ lâu, anh chuẩn bị cho mình một tâm lý để đón nhận điều này. Căn bệnh ghê gớm đó sẽ đưa Bích Chi cùng linh hồn cô bay lên cao, để không chịu sự đau đớn của thể xác.

Chính anh mở tủ và lấy tất cả quần áo vật dụng của Bích Chi để bên cạnh cô. Anh vẫn muốn làm gì đó để chuộc tội cô vui lòng. Anh lau mặt mũi tay chân và thay quần áo cho cô, chậm rãi và tỉ mỉ.

Nhớ ngày mới cưới, chung sống với nhau rồi, nhưng cô vẫn không quen phơi bày thân thể mình trước mặt anh, cứ xấu hổ và ngượng ngùng. Bây giờ anh muốn nhìn cô, chỉ là một thân thể lạnh ngắt bất động.

Tiến sờ lên mặt cô. Anh nhớ những đêm khuya đường sá vắng tanh, chỉ có hai vợ chồng chờ nhau trên chiếc xe Honda, từ nhà máy về nhà, cô ngồi ôm chặt qua em anh, mặt áp lên lưng anh và lãng mạn hát nho nhỏ bài hát của tình yêu.

Vậy mà mà anh nỡ quên đi tình nghĩa yêu thương ấy, san sẻ gối chăn đề cho cô lo lắng buồn phiền.

Tâm hồn Tiến chìm đắm trong ăn năn và đau khổ, anh cúi xuống hôn nhẹ lên môi cô. Bờ môi lạnh ngắt và khô cảm. Nước mắt Tiến òa ra theo tiếng khóc òa vỡ.

Sau lưng anh, Lan Hương quay đi, cô không biết mình phải làm gì và nghĩ gì trong hoàn cảnh này. Trái tim cô tràn ngập những xót xa đau đớn.

Dù rất mệt, Lan Hương cũng cố công dọn dẹp căn nhà của Bích Chi cho gọn lại. Thời gian bệnh của Bích Chi kéo dài, cho nên mọi thứ trong nhà đều bụi bám bừa bãi và bẩn thỉu. Lan Hương dọn đến mệt nhoài.

Xong cô chuẩn bị bữa cơm và xới cơm cúng Bích Chi.

Đến phòng Tiến, cô gõ cửa:

- Anh Tiến! ra ăn cơm đi anh! Anh giam mình trong phòng hoài có lợi ích gì đâu?

Không có tiếng Tiến trả lời, chỉ có im lặng. Lan Hương kiên nhẫn gõ cửa:

- Anh Tiến...

- Em làm ơn để cho anh yên đi, Lan Hương. Em làm cho anh phiền quá rồi.

Lan Hương cắn môi cô ngăn dòng nước mắt. Cô lui ra và đứng trước bàn thờ của Bích Chi. Gương mặt Bích Chi trong bức di ảnh còn quá trẻ.

Cánh cửa phòng Tiến vụt mở, anh đi ra, đầu tóc rối bù, râu ria bồm xồm. Anh nhìn lên bàn thờ Bích Chi rồi bước lại lặng lẽ đốt ba nén nhang. Xong, anh quay nhìn khắp căn nhà, nó không còn bừa bãi, mà ngăn nắp và sạch sẽ, không có chút gì u buồn như anh nghĩ.

Anh nhìn Lan Hương khó chịu:

- Tại sao em lại dọn dẹp đi vậy? Em muốn xóa tan hết hình ảnh của Bích Chi trong nhà này và cả trong lòng anh hay sao? Đừng có quá ích kỉ như thế!

Lan Hương ngỡ ngàng:

- Anh nói gì thế? Chẳng qua em thấy quá bề bộn nên em dọn dẹp. Bích Chi là bạn của em, tại sao em ích kỉ không muốn anh nhớ nó.

Mắt Tiến lườm lườm, anh kêu lên:

- Cuốn sách Bích Chi hay xem để trên bàn, trang thứ chín mươi hai đâu rồi?

- Em gấp lại cất trong tủ rồi.

- Em lấy ra ngay và để trên bàn, những thứ gì cô ấy đã để đâu, em hãy để nguyên đó hiểu chưa? Anh không muốn có bất cứ sự thay đổi nào.

Lan Hương bắt đầu khó chịu:

- Em có thay đổi gì đâu. Thực sự em chỉ dọn dẹp cho gọn gàng và sạch sẽ thoảng mát. Đành rằng anh nhớ Bích Chi, nhưng không nên tự dày vò mình như thế.

- Anh muốn giày vò anh, bởi vì anh có lỗi với cô ấy. Lẽ ra cô ấy không đi nhanh như thế, bác sĩ nói cô ấy còn được sống thêm một tháng nữa. Một tháng là ba mươi ngày em biết không? Vậy mà cô ấy uống hết liều thuốc cuối cùng để bị ép tim mà chết. Cô ấy tự tử vì anh phản bội cô ấy.

Lan Hương chét lặng người. Anh đang ăn năn. Lời nói này anh đang tự trách mình và trách cô, cô là nguyên nhân để cho anh sa ngã, làm lỗi với vợ mình.

Ngước mặt lên cao để ngăn nước mắt và ngăn cơn đau xé lòng, Lan Hương cắn chặt đôi hàm răng. Thái độ của anh cho cô quá đau đớn.

Đúng! Cô có lỗi, nhưng xuất phát từ tiếng lòng và trái tim cô.

Cô yêu anh, đó là mối tình thứ hai trong cuộc đời mình. Cô đã hoàn toàn quên Tiết Cương cùng đoạn đời đau khổ mà Tiết Cương đã gây cho cô.

Tiến mở tủ lấy cuốn sách Bích Chi đọc, lật đến trang chín mươi hai để trên bàn. Anh kéo ghế cho lệch lạc, giữ nguyên lại cái hiện trường từng có với Bích Chi. Không chịu nổi, Lan Hương bước ra cửa:

- Em đi về đây!

Không có phản ứng từ anh. Lan Hương tủi thân bước nhanh

- Lan Hương!

Anh gọi cô lại, lòng Lan Hương chùng xuống. Anh vẫn còn cần cô kia mà. Anh đến gần sát cô, nhưng chợt anh dừng chân, mắt hướng về bàn thờ Bích Chi. Ánh mắt anh như tối thẫm lại.

- Cái thai mấy tháng rồi Lan Hương?

- Dạ, hơn ba tháng.

- Có bỏ được không?

Lan Hương lạnh người, cô lặp lại câu nói của anh:

- Bỏ?

- Phải, bỏ đi! Anh có lỗi với Bích Chi. Anh không muốn em sinh đứa con này ra. Em bỏ nó đi!

Lan Hương nghe ngực mình nặng như có cả ngàn tấn đá đè lên, cô cắn mạnh môi để không phải khóc.

- Tại sao vậy? Lúc còn sống, Bích Chi bắt em phải hứa để sinh đứa con này ra.

Tiến nói như hét:

- Nhưng anh không cần nữa. Anh có lỗi với Bích Chi, anh không thể nào chung sống với em. Em có hiểu không? Bỏ nó đi em không thể một lúc nuôi hai đứa con.

Lan Hương nhìn Tiến trân trối. Cô hiểu anh đang ăn năn. Điều mà cô và anh tưởng là tình yêu khi đến với nhau chỉ là ngộ nhận. Cả hai cùng khao khát dục vọng yếu hèn, đến với nhau vì ham muốn ấy. Lẽ nào như thế hay sao?

Cô hất tay anh ra rồi quay lưng bỏ đi. Anh chụp tay cô nắm lại:

- Em phải bỏ nó. Chờ anh lấy tiền...

Giàng mạnh tay ra, Lan Hương chạy nhanh về nhà mình. Cô đóng ập cửa lại rồi quy xuống nơi cánh cửa mà khóc.

Trái tim buồn như một bãi tha ma

Giọng mỉm cười – “ người quên nghĩ rằng ta...”

Sẽ đau đớn bởi một lời nói vội”.

Sự nhảm kia: tôi không thể không yêu

Dẫu không tin, tôi càng cứ yêu nhiều

Một mối tình đã qua đi qua...tình cuối cùng...

Cánh cửa nhà Tiến đóng chặt. Anh đang ở trong đó, hay lại ra nghĩa trang?

Dù anh ở đâu đi chẳng nữa, sự ra đi của cô lúc này là hợp lý. Ra đi chấm dứt tất cả hệ lụy, ràng buộc nhau.

Một mối tình đầu tiên, rồi lên xe hoa, rồi đổ vỡ. Yêu lần thứ hai cũng chỉ là nước mắt. Tạm biệt anh, Tiến ạ. Em sẽ đi để cho anh yên ổn với khung trời nhớ mong của anh.

Em không giận anh khi anh đã khó chịu khi em xuất hiện trong nhà anh với ý muốn dọn dẹp lại ngăn nắp cho anh, cũng như anh đã quát tháo vào mặt em lúc đưa cô ấy ra nghĩa trang.

Nhưng có một điều em không chịu nổi khi anh tàn nhẫn phủ nhận tất. Anh muốn chọe lỗi với Bích Chi ư? Anh hãy làm điều đó đi, và em cũng đi đây.

Em đi rồi, vùng trời này vẫn sáng, mây vẫn xanh, cây trứng cá giữa hai nhà vẫn xum xuê trái chín đỏ. Tạm biệt anh...

Nước mắt Lan Hương rơi nhạt nhòa.

Tiến thức giấc, anh mở mắt to ra nhìn lên trần nhà, mắt anh chạm vào tờ lịch trên tường. Anh sững sốt nhìn con số to đùng.

Đã mười ngày anh chìm đắm trong cơn đau hoang tưởng. Mười ngày qua anh chỉ biết giam mình trong nỗi đau mất mát.

Đến lúc anh phải đối diện với sự thật, anh không còn có Bích Chi nữa, phải trở lại với đời thường, với công việc và với Lan Hương nữa...

Dường như có tiếng bé Hùng cười, nó gọi anh: Ba...ba...

Tiến vùng dậy, anh lao ra cửa và mở rộng cánh cửa ra. Nhưng im ắng, chỉ có anh, những căn hộ kế cận đóng cửa và cây trướng cá lá vàng rơi bay trong gió, rơi là ùa trên mặt đất.

Tiến chạy nhanh qua nhà Lan Hương. Cánh cửa đóng và gài bằng khóa to.

Lan Hương đi đâu? Tiến chậm chạp quay về nhà. Chân anh giẫm lên cái gì đó anh nhìn xuống. Một lá thư, thư của Lan Hương. Anh nhặt lên đọc...

“Gửi anh Minh Tiến”.

Câu này, Tiến mở bì thư ra đọc. Bàn tay cầm lá thư của anh ấy run rẩy. Cô ấy đi đâu?

Anh đã xúc phạm cô. Nỗi đau mà Tiết Cương gây ra cho Lan Hương so ra còn ít hơn nỗi đau mà anh mang đến cho cô.

“Anh không cần em nữa, vì em mà anh có lỗi với Bích Chi. Anh không thể nào chung sống với em, hãy đi bỏ cái thai đi!...”

Anh nhớ rất rõ anh đã quát vào mặt cô như thế. Cô chỉ nhìn anh rồi lạnh lùng quay mặt bước.

Minh điên rồi. Tại sao mình làm như thế? Ném lá thư của Lan Hương lên bàn. Tiến ào vào nhà như cơn lốc, anh thay quần áo, rồi hấp tấp đẩy xe ra đường, mong là còn kịp để ngăn chặn hành động của Lan Hương.

- Tiến!

Tiết Cương đỗ xe lại. Trên xe có cả bé Phi Phi, nó nhảy xuống xe, mặt tươi tỉnh:

- Bác Tiến! Bác có biết mẹ cháu đi đâu không? Nhà mẹ cháu đóng cửa rồi.

Hai người đàn ông nhìn nhau, họ có một thời là bạn của nhau, là láng giềng, đồng nghiệp nữa. Tiến khe khẽ:

- Có lẽ cô ấy đã về quê.
- Có lẽ? Sao lại “có lẽ”?

Tiết Cương cau mày:

- Lẽ ra cậu phải biết cô ấy đi đâu chứ?
- Cậu trách tôi đó à? Cũng phải, tôi và cậu đều như nhau, chỉ biết làm cho cô ấy đau khổ. Tôi đang tỉnh lại, cậu cũng đã tỉnh rồi hay sao vậy?

Tiết Cương thở dài cuối đầu. Anh đã chia tay với Kim Sa, chia tay không lưu luyến ngậm ngùi, và anh đã đưa con gái về nhà cũ. Anh không nghĩ “cây đa cũ bến đò xưa” nhưng thật lòng anh nhớ con trai của mình.

Bé Phi Phi lắc tay Tiết Cương:

- Hay mình về nhà bà ngoại đi ba.

Tiết Cương gật đầu và nhìn Tiến:

- Cậu có đi không?
- Dĩ nhiên là có. Nếu không, có lẽ cả đời cô ấy chẳng muốn nhìn thấy tôi nữa.

Xe vừa đỗ lại, bé Phi Phi nhanh chân nhảy xuống xe, nó chạy vào nhà:

- Mẹ ơi! Có con về thăm mẹ với bà ngoại nè.

Nhưng chỉ có bà Hà ngồi lặng lẽ, cái nhìn lạnh lùng chiếu vào những người khách vừa đến.

- Ngoại!

Tiết Cương cũng lễ phép:

- Thưa mẹ...

Duy có Tiến, anh lúng túng chẳng biết xưng hô như thế nào. Anh phải gọi mẹ Lan Hương bằng thế nào đây? Lời nói nào sao cứ nghẹn ngào. Bóng dáng Lan Hương đâu chẳng thấy.

Tiết Cương ngập ngừng:

- Mẹ! Lan Hương có về đây không mẹ?

Ánh mắt lạnh nhạt dừng trên khuôn mặt Tiết Cương:

- Anh tìm Lan Hương có chuyện gì vậy?
- Dạ...bé Phi Phi muốn thăm cô ấy.

- Nó không có ở đây.

Tiết Cương sừng sốt quay lại nhìn Tiến. Bà Hà cười nhạt:

- Là tôi đã đánh đuổi nó đi đó. Tại sao vậy, một lần vấp ngã mà vẫn chưa biết khôn hay sao? Một thân một mình nuôi con, bộ chuyện đùa hả?

Tiến vội vàng sụp xuống

- Mẹ ơi! Là con có lỗi, con có lỗi với cô ấy.

- Tất cả hãy đi đi, để yên cho nó sống!

Bà đứng lên đi vào phòng mình, đóng cửa lại như muốn chấm dứt câu chuyện với những vị khách không mời mà đến.

Tiết Cương đuổi theo:

- Mẹ!

- Anh chẳng nên nói gì cả và đi về đi!

Hải đưa tay ngăn Tiết Cương lại:

- Chị tôi đã sai, nhưng do chị ấy không thể lựa chọn điều mà mình muốn. Tốt nhất, hai người hãy để chị tôi yên với cái chị ấy lựa chọn. Phi Phi, cháu cũng vậy, hãy đi về đi! Có bao giờ cháu hay ba cháu hiểu con người vốn như một cây cỏ, mỏng manh và yếu ớt, không chịu nổi một sự tổn thương dai dẳng. Trong cảm cảnh cô đơn yếu đuối ấy, chị tôi lầm lỡ ngã vào lòng một người đàn ông đã có vợ. Nhưng rồi cái chết của người vợ, khiến anh ta quay mặt quay lưng. Những gì đã qua hãy để cho nó qua đi!

Tiến nghẹn ngào:

- Cậu Hải! Chẳng lẽ khi một ngón tay bị thối, người ta phải chặt bỏ cả bàn tay mình hay sao?

- Tôi không muốn trả lời gì cả! Hai người nên đi đi!

Cánh cửa đóng lại. Tiến đứng sững người ra. Chưa bao giờ anh lại thấy mình mong gặp Lan Hương đến cháy lòng như thế. Thì ra khi một cái gì đã mất, đã không còn nữa, người ta mới thấy quý báu, cũng như thời gian đã đi qua thì không bao giờ quay trở lại.

- **C**hị hai, nghỉ tay đi!

Hải gọi to, Lan Hương mỉm cười quay lại:

- Cậu lại mang cái gì ra cho chị vậy?

- Chuối chín cây với một chục trứng gà, mẹ bảo mang ra cho chị đó.

Lan Hương ngừng may, cô đứng lên, mặt nhăn lại vì cái lưng đau. Cô đưa tay xoa nhẹ cái lưng mình.

Hải trách:

- Bụng như thế này mà chị còn cố may.

Lan Hương cười:

- Chỉ hơi đau lưng một chút thôi, có bầu thì phải đau lưng rồi. Vả lại, ở không làm gì, ngồi may một ngày cũng kiếm được vài ba chục ngàn có còn hơn ở không

- Em sợ chị luôn, lúc nào cũng vậy, rồi cái khổ vẫn về mình có ai san sẻ đâu.

- Có chứ! Em đó, em san sẻ với chị.

- Bé Hùng ngoan hả em?

- Ngoan. Vợ em nói chưa ai ngoan như thằng bé, có lẽ nó cũng biết thân nó chị ạ. Vừa ra đời đã không có cha... à không, phải nói là có rồi cũng như không.

Lan Hương tắt nụ cười tự lự:

- Chị lại còn “cả gan” sinh một đứa con thứ ba phải không? Không phải chị không biết nuôi một đứa con vất vả như thế nào, nhưng mình đã gây ra chuyện, phải can đảm gánh lấy hậu quả. Nhưng nếu suy nghĩ cho cùng...

Lan Hương xoa nhẹ tay lên bụng:

- Đây là đứa bé lẽ ra không nên sinh phải không?

- Anh ta vẫn kiên trì đi tìm chị đó!

Lan Hương ngồi lặng thinh. Tiến đi tìm cô vì ăn năn hay vì đứa con này? Vì nguyên nhân nào đi nữa, cô cũng không nên gặp lại.

Một tiếng động ngoài cửa và con chó vàng hực sủa làm cho Lan Hương lẫn Hải giật mình nhìn ra.

- Tiến

Thân hình to lớn của anh đứng án gần hết cánh cửa. Anh nhìn Lan Hương lặng lẽ, cái nhìn xót xa. Cô gầy quá! Cái bụng to vượt mặt...

Qua phút sừng sốt, Lan Hương cố lấy lại vẻ lạnh lùng:

- Cậu đi về đi Hải, và nói chị cảm ơn mẹ.

Hải lách người qua. Bây giờ chỉ có hai người, Lan Hương và Tiến. Cô lạnh nhạt:

- Anh vào nhà đi. Tìm em có chuyện gì không? Nếu là chuyện đứa bé trong bụng, thì anh không phải lo đâu. Anh không phải chịu bất cứ trách nhiệm nào với em cả. Con là của em. Em đã tạo ra nó và em sẽ nuôi nó.

- Em vẫn còn giận anh lắm hay sao?

- Đâu có.

Lan Hương nhìn xuống chân mình:

- Em chỉ muốn được thanh thản nuôi con.

- Em sẽ một mình nuôi dạy cả hai đứa con.

- Em tin là được.

- Vậy em có nghĩ là khi con khôn lớn, nó cần có một tình cảm của người cha hay không? Tình cảm đó rất quan trọng.

- Anh tìm em cũng chỗ nói như vậy sao?

- Phải.

- Như vậy thì không cần đâu, em và anh là một sự gặp gỡ sai lầm, anh khao khát một đứa con, và em lúc đó cõi lòng đang trống vắng lạnh lẽo.

- Anh không phủ nhận điều đó, nhưng anh không tin là em không yêu anh. Bởi nếu không yêu, em đã bỏ đứa bé này.

- Không phải! Em vì lời hứa với Bích Chi

- Em hãy nhìn anh đi Lan Hương!

Anh nâng gương mặt cô lên, áp hai bàn tay của mình vào má cô, bắt cô phải đối diện với anh:

- Anh biết em không bao giờ quay lại với Tiết Cương vì tình cảm đã cạn không còn nữa.

Lan Hương yếu ớt, cô tránh khỏi bàn tay Tiến:

- Bỏ em ra! Thật sự em muốn một mình sinh con và nuôi con.

- Em sẽ rất vất vả.

- Em bằng lòng với điều mình chọn lựa.

- Chẳng lẽ em không tha thứ cho anh sao?

- Em nói rồi! Em không hề giận anh hay oán trách anh gì cả.

- Vậy tại sao em không chấp nhận anh? Đúng, anh không thể dối lòng là anh đã quên Bích Chi, em là chỗ dựa của anh. Mấy tháng qua không có em, anh không làm được gì cả. Anh biết anh đã làm tổn thương em.

Nước mắt Lan Hương rưng rưng. Không phải cô không tha thứ cho anh, nhưng lòng cô đầy hờn tủi, anh có thấu chăng cõi lòng cô giờ đang rối như mớ bòng bong.

Rồi không tìm được, giọt nước mắt chợt thành dòng lăn nhanh trên đôi gò má xanh xao của cô, giọt nước mắt tủi hờn u uất.

- Lan Hương! Anh xin lỗi...

Anh kéo cô vào ngực mình và hôn lên những giọt nước mắt:

- Hãy tha thứ cho anh!

Lan Hương yếu đuối ngã vào lòng anh. Cô để yên cho anh hôn mình, những giận hờn đau khổ như tan biến đi. Phụ nữ là như thế đó dễ hờn giận rồi cũng dễ tha thứ.

Tiếng anh thì thầm trên môi cô:

- Đừng trách anh nữa nhen. Anh đi tìm em vất vả muốn chết

Lan Hương phụng phịu:

- Nếu như em bỏ cái thai, anh đừng hòng gặp em.

- Anh biết em sẽ không bỏ.

- Tại sao?

- Vì lời hứa với Bích Chi và tình yêu em dành cho anh.

- Hay quá ta!

Anh khép môi cô bằng một nụ hôn, bụng cô áp sát vào bụng anh, có một mầm sống cử động bên dưới, anh xúc động xoa lên bụng cô:

- Con trai phải không?

- Sao anh biết.

- Anh đoán.

- Chứ không phải anh đi theo sau lưng người ta.

Tiến cười khẽ, tay anh lần lên bầu ngực tròn căng vuốt ve, Lan Hương khép mắt lại. Những rung động dạt dào bùng lên. Để cho cô cùng anh đi đến tận cùng. Vòng tay anh siết chặt cô hơn vào anh.

Dội vòng hoa lên đầu Lan Hương, Tuyết đùa:

- Thử giờ tao mới thấy có ba đứa con rồi còn lên xe hoa, chỉ có mình mày thôi đó Lan Hương.

Lan Hương đỏ mặt vóe mạnh vào tay Tuyết:

- Cái miệng mày đó, bao giờ cũng ghê gớm! Còn gì nữa không mày nói luôn đi cho hết, đồ “con ngỗng”!

- Hứ! Mày đúng là phũ ớn. Nếu không nhờ tao cho anh Tiến biết mày ở đâu, Tết “Công Gô” mới tìm ra mày. Bây giờ cơm lành canh ngọt, sinh ra thằng quý tử, được ông Tiến cưng như vàng, tổ chức đám cưới long trọng rồi đi phũ ớn bà mai.

Lan Hương trừng mắt:

- Hóa ra mày là nội gián, vừa theo ta vừa theo anh Tiến.
- Trợn mắt cái gì, cám ơn tao đi nhỏ. Ái chà! Chú rể đến rồi kìa, đẹp trai “bá cháy” luôn.

Tuyệt khoát tấm màn ra nhìn. Cô cười nháy mắt với Tiến. Hôm nay anh đẹp trai ra phết trong bộ trang phục màu xanh, cô dâu Lan Hương trong bộ áo cưới màu hồng, bước ra, giữa tiếng vỗ tay của bạn bè.

Tiến nâng cao ly rượu:

- Các bạn, hãy nâng ly cùng chúc mừng cho tôi và Lan Hương!
- Chúc mừng! Chúc mừng!
- Chúc hai người trăm năm gọi nhau bằng một cái tên!

Ngoài khuôn cửa, Tiết Cương cúi đầu, hai tay thọc sâu vào túi quần bước đi. Bảy năm về trước, anh cũng đứng bên cạnh Lan Hương như thế, sung sướng nghe lời chúc mừng của bạn bè. Lúc đó anh say hạnh phúc, say men rượu và say cả ánh mắt gian nhân.

Bây giờ hết tất cả rồi, chính anh đã đẩy con đò sang bên khác, để rồi luyện tiếc mãi một thời.

Phi Phi vui vẻ giữa hai người cha và hai cậu em trai xinh xắn, đẹp như thiên thần.

Đêm nay chú rể Minh Tiến ngây ngất hạnh phúc, bởi cô dâu xinh đẹp dịu dàng. Tình đầu tình cuối.

- Bòn Bon! Anh yêu em !.

HẾT